(प्युस इति) पठ्यते। तत्र पुनःपाठे फलमेकत्रैवार्थे रूपद्वयसिद्धिः" इति **धातुवृत्तौ** उक्तमिहानुसन्धेयम्। अयं धातुः **काशकृत्स्नीये** न पठितः।
व्योषकः-षिका, व्योषकः-षिका, वुव्योषिषकः-वुव्युषिषकः-षिका, वोव्युषकः-षिका; व्योषिता-त्री, व्योषयिता-त्री, वुव्योषिषिता-वुव्युषिषिता-त्री, वोव्युषिता-त्री; इत्यादिकानि रूपाणि सर्वाण्यपि दैवादिककुप्यतिवत् (224) बोध्यानि। कित्त्वविकल्पनात् क्त्वायां व्युषित्वा-व्योषित्वा इति रूपद्वयमिति ज्ञेयम्।

(1658) "**व्युष विभागे**" (IV-दिवादिः-1215. सक. सेट्. पर.)

पुषादिः। अयं दाहार्थे पठितः, अर्थभेदेन अङर्थं दिवादावेव पुनः पठ्यते। '**प्युस**—' इति पठित्वा, "**प्युष** इति **दुर्गः**, **पुस** इत्येके—पुस्तकम्, पुस्तं लेप्यादि कर्म" इति **क्षीरस्वामी**। "**केचिद**मुमोष्ठ्यादिं दन्त्यान्तमिच्छन्ति—**व्युसे**ति। **अपरे** त्वयकारं बुसेति" इति **सायणः**। '**व्युस—वुस**' इति **सि. कौमुदी**। '**पुष**—' इति **काशकृत्स्नः**। '**प्युष**' इति **कातन्त्राः**, **अन्ये च वैयाकरणाः**' इति तत्र **टिप्पण्यां** दृश्यते। युक्तायुक्तत्वे त्वत्र सूरयः प्रमाणम्।
व्योषकः-षिका, व्योषकः-षिका, वुव्योषिषकः-वुव्युषिषकः-षिका, वोव्युषकः-षिका; इत्यादीनि रूपाणि सर्वाण्यपि भौवादिक**पोषति**वत् (1026) ज्ञेयानि।

(1659) "**व्येञ् संवरणे**" (I-भ्वादिः-1007. सक. अनि. उभ.)

यजादिः। '**—संवरणे**—उपयोगितायाम्' इति **काशकृत्स्नः**।
'**—संवरणम्**—आच्छादनम्' इति **क्षीरस्वामी**।
व्यायकः-यिका, [1]व्यायकः-यिका, विव्यासकः-सिका, [2]वेवीयकः-यिका; व्याता-त्री, व्यायिता-त्री, विव्यासिता-त्री, वेवीयिता-त्री;

---

1. णौ परतः 'शाच्छासाह्वाव्यावेषां युक्' (7-3-37) इति युगागमो भवति। आदन्तलक्षणपुकोऽपवादः।

2. 'स्वपिस्यमिव्येञां यङि' (6-1-19) इति यङि परतः संप्रसारणे पूर्वरूपत्वे, 'इलः' (6-4-2) इति दीर्घे द्विर्वचने च रूपमेवम्।